

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 97/2016
09.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.С., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адвоката С.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 408/13 од 26.01.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1 168/15 од 20.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адвоката С.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 408/13 од 26.01.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1 168/15 од 20.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К 408/13 од 26.01.2015. године, окривљени Ж.Б. и Д.С. оглашени су кривим да су извршили по једно кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ за која су им изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по три месеца и истовремено одређено да се овако утврђене казне затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело. Том пресудом окривљени су обавезани да у корист буџетских средстава суда на име паушала плате износе од по 6.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је одређено да ће се о трошковима кривичног поступка одлучити накнадно, посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 168/15 од 20.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених Д.С. и Ж.Б. и пресуда Основног суда у Алексинцу К 408/13 од 26.01.2015. године је потврђена.

Против наведене правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.С., адвокат С.М., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези члана 439. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног Д.С. на основу одредбе члана 423. тачка 2. ЗКП ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адвоката С.М., је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране овлашћених лица за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП право окривљеног на подношење захтева, преко свог браниоца, због повреде закона је, по ставу Врховног касационог суда, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Дакле, окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тач. 1) до 3) и члану 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

У конкретном случају бранилац окривљеног Д.С., адвокат С.М. у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења само је формално означио да је наведеним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 439. ЗКП, због које повреде закона из члана 439. тач. 1, 2. и 3. ЗКП је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, при чему није указао конкретно ни на једну повреду закона из тач. 1, 2. или 3. члана 439. ЗКП, а из образложења захтева и навода да су нижестепени судови погрешном оценом изведених доказа извели погрешан закључак да је окривљени Д.С. извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, истицањем да су оба окривљена на претресу пред другостепеним судом у својим одбранама навели да критичном приликом један другом нису међусобно упутили претње или увреде, што потврђују искази

полицејских службеника И.Ј., С.Б. и В.Т., по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Међутим, како одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени преко свог браниоца сходно ограничењу његових права правима који у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адвоката С.М., оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.